

ДЖЕЙМС АЛЪН

МИСЛЕЩИЯТ ЧОВЕК

Днес се намираш тук,
където са те довели вчерашните ти мисли.
Утре ще бъдеш там,
където ще те отведат днешните.

Мислещия човек

Умът е силата върховна, която вае и създава;
на битието наше скромно, той облика присъщ придава.
Добре ли, или зле живеем, за всичко е виновен той;
чрез мисълта сами си носим беди и радости безброй
мечти или копнежи тайни, той може да осъществява -
защото мислите животът като огледало отразява.

/Джеймс Алън/

Първа глава: Мисъл и характер

Като могъщо, интелигентно и изпълнено с любов същество, човекът държи ключа към всяка ситуация и притежава онази преобразяваща и възстановителна сила, чрез която може да стане такъв, какъвто иска.

Сентенцията „Човек е това, което мисли със сърцето си“ обхваща не само цялото ни същество, но и всички условия и обстоятелства в живота ни. Ние буквално сме това, което мислим,; характерът ни е пълен сбор на всички наши мисли.

Както всяко растение пониква от семе и не може да съществува без него, така всеки от нас се развива от скритите семенца на мислите си и не би могъл да се изгради без тях.

Това важи, както за съзнателните действия, така и за онези, които наричаме „спонтанни“ и „непремислени“.

Действието е цветът на мисълта, а радостта и страданието - нейните плодове; така събираме ние сладката и горчива реколта на онова, което сме посели.

Това, което сме, е проектирано и изградено от мислите в нашето съзнание. Ако отглеждаме невежество или зли помисли, ще пожънем болка. Ако мислите ни са здравословни и добродетелни, радостта ще ни съпътства, както сянката ни е неотменно до нас в слънчев ден.

* * *

Човекът е същество, развиващо се закономерно, а не създадено изкуствено, и този причинно-следствен ефект е също толкова абсолютен и нетърпящ изключения в скрития свят на мислите, колкото в света на видимите и материални неща. Благородният и добър характер не е нещо, дадено като награда или възникнало по случайност, а естествен резултат от продължителни усилия за правилно мислене; ефект от дълготрайното придържане към открити и честни мисли. Безчестният, скотски характер, благодарение на същия процес, е резултат от продължително стаяване на долни мисли.

Ние се изграждаме или погубваме сами; в ковачницата на мисълта изработваме оръжията, с които се самоунищожаваме, и инструментите, с чиято помощ изграждаме за себе си райски дворци от радост, сила и спокойствие. С правилен избор и правилно прилагане на мислите си, ние се издигаме до божествено съвършенство; но, ако злоупотребяваме и ги прилагаме грешно, можем да се сринем под нивото на скотове. Между тези две крайности съществуват всякакви характери и ние сме техните създатели и господари.

* * *

От всички красиви истини, отнасящи се за душата, които бяха преоткрити и осветлени в нашата епоха, никоя не е по-радостна и вдъхваща божествено обещание и увереност от тази, че човек е господар на мислите си, градител на характера си и създател на благополучието, средата и съдбата си.

Като могъщо, интелигентно и изпълнено с любов същество и повелител на мислите си, човекът държи ключа към всяка ситуация и притежава онази преобразяваща и възстановителна сила, чрез която може да стане такъв, какъвто иска. Той винаги е господарят, дори в състояние на слабост и отчаяние; но в слабост и отчаяние той е глупав стопанин, който не управлява добре дома си. Започне ли да разсъждава за състоянието си и да търси внимателно закона, върху който се основава битието му, той става мъдър владетел, насочващ разумно енергията си и посвещаващ мислите си на по-плодотворни задачи. Това е съзнателният господар и вие можете да станете такъв, само ако откриете в себе си законите на мисълта. Това откритие е изцяло въпрос на приложение, самоанализ и жизнен опит.

Само с усърдно търсене и копаене се добиват злато и диаманти; и ако се задълбае в залежите на душата си, човек може да намери всяка истина, свързана със съществото му. Фактът, че всеки е творец на собствения си характер, ваятел на душата си и градител на съдбата си, може да бъде безпогрешно доказан, ако човек следи, контролира и модифицира мислите си, като наблюдава влиянието им върху самия него и околните, върху живота и благополучието му; ако съпоставя причината и следствието с търпелива практика и изследване и използва всяко свое преживяване - дори най-баналното и ежедневно - като средство за придобиване на онова познание за самия него, което води до ясен поглед над нещата, мъдрост и сила.

В това отношение и в никое друго, с пълна сила действат постулатите „Който търси, намира“ и „Почукай, и ще ти отворят“. Защото **само с търпение, практика и безкрайна упоритост можеш да влезеш в храма на познанието.**

Втора глава: Влиянието на мисълта върху личното благополучие

Незрима сила, Волята човешка, таз рожба на безсмъртната Душа, неотклонимо ще ни води към целта, дори стени от камък да стоят насреща.

Разумът е сравним с градина, която можеш да поддържаш грижливо или да оставиш да буреняса. Но, поддържана или запусната, тя винаги дава плод. Ако не се засее с полезни семена, в нея ще поникнат вредни бурени и ще продължават да се множат.

Както градинарят култивира своя двор, плевти бурените и седи цветята и плодните дръвчета, които обича, така всеки от нас трябва да се грижи за градината на ума си, да я чисти от всички грешни, безполезни и нечисти идеи и да развива към съвършенство цветята и плодовете на правилните, полезни и чисти мисли. Като следвате този процес, вие рано или късно ще осъзнаете, че сте градинар на собствената си душа, режисьор на собствения си живот. Освен това ще разкриете, в самия себе си, законите на мисълта и ще започнете да разбирате все по-ясно, как силите на мисълта и стихииите на разума действат за оформянето на характера, благополучието и съдбата ви.

Мисълта и характерът са едно цяло. Характерът може да се изрази и разкрие единствено чрез външните среда и обстоятелства, но той винаги ще бъде хармонично свързан с вътрешното ви състояние. Това не означава, че външният облик на живота ви във всеки момент ще бъде показателен за целия ви характер, а че тези обстоятелства са толкова тясно свързани с някои основни елементи на мисленето ви, че на този етап са неразделна част от вашето развитие.

Вие сте такива, каквито сте, по законите на собствената си природа; мислите, с които сте изградили характера си, са факторът, който ви е довел до сегашното ви състояние. В обстоятелствата на живота ви нищо не е плод на случайност - всичко е резултат от непогрешими закони. Това важи както за онези, които се чувстват не в хармония с обкръжението си, така и за онези, които са в мир със себе си.

Като прогресивно и развиващо се същество вие сте стигнали до сегашното си състояние, за да се учите и растете, и когато научавате духовните уроци от всяко събитие, то отминава и повлича след себе си други.

Човек страда от обстоятелствата, само докато възприема себе си като същество, подвластно на външните условия. Но, когато осъзнаете, че вие сте съзидателната сила и сте способни да управлявате процесите, които пораждат тези обстоятелства, тогава ще станете истински господар на себе си.

Всеки, който е практикувал самонаблюдение и самоконтрол, знае, че обстоятелствата произтичат от мисълта, защото е забелязал, че всяка промяна в условията му на живот е правопрпорционална на промяната в душевното му състояние. Това е толкова универсална истина, че, когато сериозно се заеме да поправи недостатъците на характера си, човек постига незабавен напредък и бързо преминава през серия от промени.

* * *

Душата привлича онова, което тайно желае - което обича, но и от което се бои. Тя достига висините на съкровенията си копнежи и потъва в дълбините на постоянните си, неосъзнати страхове. Обстоятелствата са начинът, по който душата получава своето.

Всяко семенце мисъл, посято или оставено да проникне в съзнанието, пуска корени, израства и, рано или късно, разцъфтява в действие и дава плодове под формата на възможности и обстоятелства. Добрите мисли дават добри плодове, лошите дават лоши.

Външният свят на обстоятелствата се оформя под въздействието на вътрешния свят на мисълта и, както благоприятните, така и неприятните външни условия са фактори, които работят за доброто на индивида. Като събира това, което сам е засял, човек познава, както страданието, така и блаженството.

Следвайки най-съкровенията си желания, стремежи и мисли, които сте допуснали да ви обладаят, вие достигате в крайна сметка до тяхното съзряване и осъществяване във външните условия на живота ви. Законите за развитието и реализирането важат за всичко.

* * *

Човек не се озовава на улицата или в затвора по прищевките на съдбата и обстоятелствата, а по пътя на низките си мисли и долни желания. По същия начин човек с чист ум няма да извърши внезапно престъпление под влиянието на някаква външна сила - престъпната мисъл дълго е таена в

сърцето му и в часа на удобната възможност е проявила натрупаната си мощ. Условието не правят човека, те само го разкриват пред самия него.

Не могат да съществуват такива обстоятелства, които да ни повлекат надолу към порока и свързаните с него страдания, ако не са собствените ни порочни наклонности. Не съществуват и обстоятелства, които да ни извисят към добродетел, успех и чисто щастие, ако не сме култивирали дълго стремеж за добродетелност и благоденствие.

Следователно, като господари на мислите си, ние сме съзидатели на самите себе си, проектанти и строители на средата си.

* * *

При раждането душата излиза сама на света и с всяка стъпка при земното си скитане привлича тези комбинации от обстоятелства, които я разкриват, които са отражения на чистотата или нечистотата ѝ, на силата или слабостта ѝ.

Ние не привличаме онова, което искаме, а онова, което сме. Нашите прищевки, влечения и амбиции срещат препятствия на всяка крачка, но най-съкровеният ни мисли и желания се подхранват със собствената си храна, била тя добра или лоша. **„Божествената сила, която оформя целите ни“ е в нас самите; тя е самата ни същност.** И така, ние сме пленници на самите себе си: **собствените ни мисли и действия са тъмничарите на нашата съдба - поробват ни, ако са недостойни; те са и ангели на свободата - освобождават ни, ако са благородни.**

Ние не получаваме онова, което желаем и за което се молим, а това, което сме заслужили. Нашите желания и молитви се сбъдват и получават отговор, само когато са в хармония с мислите и действията ни.

В светлината на тази истина, какво тогава е значението на „борбата с обстоятелствата“ в нашия живот? Това означава, че ние постоянно се съпротивляваме срещу едно следствие, а през цялото време пазим и поддържаме причината за него в сърцата си. Тази причина може да бъде под формата на съзнателен порок или несъзнателна слабост. Но, Каквато и да е, тя упорито препятства усилията на притежателя си и спешно налага да се вземат мерки.

* * *

Всички ние се стремим да подобрим условията си на живот, но не желаем да подобрим себе си - и затова оставаме в безизходица. Ако се подложим на честно самонаблюдение, няма как да не постигнем желанията на сърцето си. Това важи, както за земните, така и за божествените неща. Ако единственият ни стремеж е към богатство, **трябва да сме готови за големи лични жертви, преди да достигнем целта си.** Това важи с още по-голяма сила за онези от нас, **устремени към стабилен и добре уреден живот.**

Да погледнем няколко примера.

Има хора, които са на дъното на нищетата. Те отчаяно копнеят средата и домашният им комфорт да се подобрят, но през цялото време кръшкат от работа и мамят работодателите си, защото възнаграждението им било недостатъчно. Тези хора не проумяват простите принципи, лежащи в основата на всяко благосъстояние. Те не само, че са неспособни да се издигнат от окаяното си положение, ами привличат към себе си още по-тежки условия, като се поддават на слаби, лениви и измамни мисли - и действат в съгласие с тях.

Има богати хора, които страдат от мъчителна и упорита болест в резултат на чревоугодничество. Те са готови да платят големи суми, за да се отърват от нея, но не желаят да се откажат от вредния навик да се тъпчат с храна. Искат, хем да задоволяват апетита си с прекомерни количества луксозна храна, хем да имат крепко здраве. Такива хора никога няма да го постигнат, защото не разбират първия принцип на здравословния живот.

Има работодатели, които използват разни хитрини, за да не заплащат справедливо труда на работниците си, като се надяват на по-големи печалби за сметка на намалените надници. Такива хора никога няма да постигнат просперитет, а когато банкрутират и загубят добрата си репутация, обвиняват обстоятелствата, без да осъзнават, че те сами ги създават.

Представям тези три примера, само за да илюстрирам истината, че хората сами предизвикват (макар и често несъзнателно) обстоятелствата, и че, макар да се стремят към добри цели, те постоянно осуетяват постигането им, като насърчават в себе си мисли и желания, които не могат по никакъв начин да се хармонизират с тях. Такива случаи могат да се опишат много и най-разнообразни, но не е необходимо, понеже всеки би могъл, при достатъчно желание, да проследи

действието на законите на мисълта в собствения си ум и живот - и, докато това не бъде сторено, простите външни факти не могат да служат като основание за разсъждение.

* * *

Обстоятелствата обаче са толкова сложни, мисълта - толкова дълбоко вкоренена, а предпоставките за щастие - толкова различни при всеки отделен човек, че цялото ни душевно състояние (дори да бъде известно на нас самите) не може да бъде оценено от никого, изхождайки единствено от външното проявление на битието ни. Един човек може да постъпва честно в някои ситуации, но да страда от лишения, докато друг да е непочтен в някои отношения и пак да добие богатство. Но обичайното заключение в такива случаи - че единият не е прокопсал заради своята порядъчност, а другият просперира, благодарение на непочтеността си, е резултат от повърхностна преценка, която приема, че непочтеният човек е почти напълно покварен, а почтеният – почти напълно добродетелен.

В светлината на по-дълбокото познание и по-широкия жизнен опит такава преценка се оказва погрешна. Непочтеният човек може да притежава достойни за възхищение добродетели, а почтеният - някои пороци (дори неизявени), които липсват при първия.

Почтеният човек получава добрите резултати от честните си мисли и действия, но също изпитва страданията, породени от порока му. По същия начин непочтеният жъне собствените си несгоди и радости.

В суетата си ние сме готови да повярваме, че човек страда заради добродетелите си. Но едва когато прогоним всяка порочна, зла и нечиста мисъл от ума си и измием всяко мръсно петно от душата си, бихме могли да сме сигурни и да твърдим, че страданията ни са резултат от добрите, а не от лошите ни качества. И по пътя към това върховно съвършенство, но много преди да го достигнем, ще открием онзи велик закон, работещ в умовете и живота ни, който е абсолютно справедлив и затова не може да възнагражда доброто със зло или злото с добро. Въоръжени с това знание, вече можем да осъзнаем, преодолели миналото си невежество и слепота, че животът ни е, и винаги е бил, справедливо подреден и миналите ни преживявания, добри или лоши, са били справедлив резултат от нашата развиваща се, но още недоразвита същност.

Добрите мисли и действия никога не могат да доведат до лоши резултати; лошите мисли и действия никога не довеждат до добри резултати.

С други думи, ако сееш царевица, ще пожънеш царевица, а ако засадиш коприва, единственото, което ще порасне, е коприва. Ние разбираме този закон в естествения свят и го използваме; но малцина го разбират в света на съзнанието и морала, макар че и там той действа също толкова просто и неизменно.

Страданието винаги произтича от грешни мисли в някоя насока. То показва, че не сме в хармония със себе си, със закона на съществуването си. Единствената и върховна цел на страданието е да пречиства, да изгаря всичко, що е безполезно и нечисто. То не спохожда чистите души. Както никой не иска да гори златото, след като шлаката е била отстранена, така абсолютно пречистеният и просветен човек не може да страда.

Обстоятелствата, които посрещаме със страдание, са резултат от собствената ни душевна дисхармония. Обстоятелствата, които посрещаме с радост и удоволствие, са резултат от вътрешната ни хармония. Радостта и удоволствието, дори блаженството – а не материалното притежание - са мерилото за правилно мислене. Страданието и нещастieto, а не липсата на материална собственост, са мерилото за неправилното мислене. Някои хора са богати, но нещастни; други са бедни, но блажени. Щастието и богатството се събират, само когато благата се използват правилно и разумно; а бедните стават още по-нещастни, ако гледат на съдбата си като на бreme, което им е наложено несправедливо.

Бедността и разгулният живот са двете крайни проявления на нещастieto. И двете са еднакво неестествени и са резултат от душевно разстройство.

Ние не постигаме идеалните си условия за живот, докато не бъдем щастливи, здрави и благоденстващи - а щастието, здравето и благоденствието са резултат от хармонизирането между вътрешния и външния ни свят, между нас самите и средата.

Ние започваме да се чувстваме щастливи, здрави и благоденстващи, едва след като престанем да се вайкаме и ругаем, и когато започнем да търсим скритата справедливост, която управлява живота ни. И докато се учим да настройваме умовете си към този регулиращ фактор, преставаме да обвиняваме другите, че са причина за състоянието ни, и се изграждаме със силни

и здравословни мисли; преставаме да роптаем срещу обстоятелствата и започваме да ги използваме като средство за постигане на по-бърз напредък и за откриване на скритите сили и възможности в нас.

* * *

Редът, а не хаосът, е върховният принцип на вселената; справедливостта, а не неправдата, е душата и същността на живота; и добродетелността, а не покварата, е формиращата и движеща сила в духовното управление на света. Затова трябва да поправим себе си, за да разберем, че вселената е правилно устроена; и в този процес ще открием, че като променяме мислите си към света и другите хора, светът и хората ще се променят спрямо нас.

Доказателството за тази истина е във всеки човек и може да бъде проверена лесно чрез системна интроспекция и самоанализ. Нека да променим коренно мислите си, и с удивление ще установим каква бърза промяна в материалните условия на живота ни ще произтече от това. **Ние смятаме, че мислите ни могат да останат в тайна, но не е така - те бързо изкрystalлизират в навици, а навиците се реализират в обстоятелствата.**

Лошите мисли изкрystalлизират в навици на пиянство и озлобеност, които се реализират в обстоятелства на беди и страдания; разрушителните мисли от всякакъв вид изкрystalлизират в агресивни и изтощаващи навици, които се реализират в неблагоприятни обстоятелства; мислите на страх, съмнение и нерешителност изкрystalлизират в навици на слабост и непоследователност, които се реализират в обстоятелства, носещи неуспех, бедност и зависимост; мислите на леност изкрystalлизират в навици на нечистота и нечестност, които се реализират в обстоятелства на мизерия и бедност; мислите на омраза и укор изкрystalлизират в навици на обвинения и насилие, които се реализират в обстоятелства на нараняване и преследване; егоистичните мисли изкрystalлизират в навици на себичност, които се реализират в обстоятелства на самотност и несрета.

От друга страна, красивите мисли от всякакъв вид изкрystalлизират в навици на доброта и нежност, които се реализират в благоприятни и даващи попътен вятър обстоятелства; конструктивните мисли изкрystalлизират в навици на умереност и самоконтрол, които се реализират в обстоятелства на мир и спокойствие; смелите, самоуверените и решителни мисли изкрystalлизират в силни и продуктивни навици, които се реализират в обстоятелства, носещи успех, изобилие и свобода; енергичните мисли изкрystalлизират в навици на активност и творчество, които се реализират в обстоятелства, носещи удоволствие и развлечение; добрите и незлобливи мисли изкрystalлизират в навици на загриженост, които се реализират в безопасни и здравословни обстоятелства; мислите на любов и самоотверженост изкрystalлизират в навици на саможертва, които се реализират в обстоятелства на траен просперитет и истинско богатство.

Определена нишка на мисли, добри или лоши, следвана последователно, скоро дава своите резултати в характера ни и обстоятелствата. Ние не можем да определяме развитието на живота си пряко, но можем да избираме мислите си и така - косвено, но сигурно, да оформяме обстоятелствата.

Природата работи с нас и чрез нас, като ни възнагражда за мислите, които най-много насърчаваме в себе си, и ни предоставя възможности, които бързо изкарват на повърхността, както добрите, така и разрушителните мисли.

Веднага щом прогоним отрицателните и деструктивни мисли, целият свят става добър към нас и е готов да ни помага; отървем ли се от слабите и болни мисли, навсякъде изскачат благоприятни възможности, които да подкрепят решителността ни; започнем ли да насърчаваме добрите мисли, никоя зла участ не е в състояние да ни пороби в прегръдката на нещастieto. Светът е нашият калейдоскоп и различните комбинации от цветове, които ни предоставя във всеки следващ момент, са картини, фино настроени към постоянно променящите се наши мисли.

В таз пуста дума „ съвпадение “ недей търси за неуспеха напразна някаква утеха, а отмени я със презрение.

Духът владее век, пространство, пропъжда таз тиранка стара, Съдба, и да сведе покорно чело кара тоз самозван владелец, Шанса.

Незрима сила, Волята човешка, таз рожба на безсмъртната Душа, неотклонимо ще ни води към целта, дори стени от камък да стоят насреща.

Прибързано не се вий суетете, а мъдро чакайте каквото се задава. Духът когато нещо повелява, мълчат пред него даже боговете.

Трета глава: Влиянието на мисълта върху здравето и тялото

Тялото е деликатен и пластичен материал, който охотно се поддава на оформяне от мислите. **Тялото е слуга на ума.** То се подчинява на неговите команди, независимо дали са зададени умишлено или машинално. Под влиянието на нездравни мисли тялото бързо се разболява и изпада в разруха; под действието на радостни и красиви мисли се подмладява и разкрасява.

Болестта и здравето на човека се коренят в мисълта. Болните мисли се изразяват в болнаво тяло. Всеизвестно е, че мислите на страх могат да убиват безпощадно като куршум и постепенно погубват хиляди хора със същата неизбежност, макар и не толкова бързо. Тези, които постоянно се боят от болести, със сигурност се разболяват.

Безпокойството бързо отслабва цялото тяло и го оставя незащитено от зарази; нечистите мисли, дори ако не им се поддадете физически, скоро ще навредят на нервната система.

Силните, чисти и щастливи мисли изграждат тяло, изпълнено с енергия. То е деликатен и пластичен материал, който охотно се поддава на оформяне от мислите, и те, добри или лоши, оставят своя отпечатък върху него.

Човек страда от нечиста и отровена кръв, ако таи нечисти мисли. **От чистото сърце идва чист живот и здраво тяло.** Мисълта е изворът на всяко действие, живот и проявление.

Изчистете извора и това ще се отрази на всичко останало.

Промяната в начина на хранене няма да помогне на човек, който не иска да промени мислите си. Онзи, който ги е укрепил и прочистил, няма защо да се бои от вредни микроби.

Ако искате да усъвършенствате тялото си, пазете ума си. Ако искате да подмладите тялото си, направете ума си красив. Мислите на злоба, разочарование и униние лишават тялото от здравето и красотата му. Киселата физиономия не идва случайно - тя е продукт на съответните мисли. Грозните бръчки са издълбани от завист, страдание и гордост.

Познавам една жена на деветдесет и шест, чието лице е грейнало и невинно като на момиче. Познавам мъже доста под средната възраст, чийто лица са разкривени, с нехармонични черти. Първото е резултат от ведро настроение; второто е продукт на страдание и неудовлетворение.

Както не можете да имате приятно и уютно жилище, ако не допуснете свободно въздуха и слънцето в стаите, така силното тяло и чистото, щастливо лице могат да бъдат резултат единствено от свободното допускане в ума ви на радостни, добри и ведри мисли.

Върху лицата на възрастните хора има бръчки, оставени от състрадание, други – от силни и чисти мисли, а трети са издълбани от отрицателни емоции - кой не ги разпознава? За живелите праведно възрастта донася спокойно, добродушно, зряло изражение, като слънцето при залез.

Наскоро видях един философ на смъртния му одър. Беше много възрастен, но никога нямаше да му дадете годините. Отиде си тихо и спокойно, както бе живял.

* * *

Няма лекар, който да премахва болките на тялото по-добре от ведрата мисъл; няма утешител, който да разсейва скръбта и тъгата по-добре от добрата воля. Да живееш постоянно с мисли на злонамереност, цинизъм, подозрения и завист, е все едно да се зазидаш в собственоръчно изградена килия. Но да мислиш добро за всичко, да се радваш на всичко, търпеливо да се научиш да виждаш хубавото във всичко – такива неегоистични мисли носят безкраен мир на притежателя им.

Четвърта глава: Мисъл и целеустременост

Мисълта, съчетана дръзко с целеустременост, се превръща в съзидателна сила...

Докато мисълта не се съчетае със стремеж към определена цел, не може да бъде градивна. При повечето хора всяка мисъл изчезва без да намери каквото и да е приложение. **Безцелността е порок и, ако иска да избегне катастрофа и разруха, човек не бива да си позволява такова блуждаене.**

Който няма основна цел в живота си, става лесна жертва за дребни тревоги, страхове, смущение и самосъжаление, които са признаци за слабост и водят, със същата сигурност като умишлено планираните престъпления (макар и по друг път), до провал, нещастие и загуба, защото слабостта не може да просъществува в свят, където силата е двигател на еволюцията.

Всеки трябва да набележи реална цел в сърцето си и да се стреми да я постигне. Трябва да направим тази цел централен фокус на мислите ни. Тя може да бъде духовна или материална, в

зависимост от нагласите ни в конкретния момент; но, **Каквато и да е, трябва сериозно да фокусираме мисловните си сили върху нея. Трябва да направим тази цел наш висш дълг и да се посветим на постигането ѝ, като не позволяваме на мислите ни да се отклоняват към мимолетни прищевки, желания и фантазии.**

Това е пътят към самоконтрола и истинското съсредоточаване на мисълта. Дори да се проваляме многократно в стремежа си към постигането ѝ (както със сигурност ще се случва, докато не преодолеем слабостите си), силата на характера, която ще постигнем, ще бъде мерило за истинския ни успех и изходна точка за бъдеща сила и триумф.

Който не е готов да си постави велика цел, трябва да съсредоточи мислите си върху безупречното изпълнение на задълженията си, колкото и незначителни да изглеждат те.

Само по този начин могат да се фокусират мислите, да се развие решителност и енергичност, а стане ли това, вече няма нещо, което не можеш да постигнеш.

И най-слабата душа, познавайки собствените си недостатъци и вярвайки, че силата може да се развие само чрез усърдие и постоянство би трябвало, да полага усилие след усилие, да увеличава търпението и силата си в едно постоянно развитие, докато постигне максимума, на който е способна.

Както физически слабите хора заякват чрез упорити и търпеливи тренировки, така хората с негативни мисли могат да станат силни, ако полагат правилни усилия.

Да се отърсим от безцелността и слабостта и да започнем да мислим целеустремено, означава да влезем в редиците на онези силни хора, които приемат провала като един от пътищата към успеха, които обръщат всички условия в своя полза, и които мислят силно, пробват дръзко и постигат това, което искат.

* * *

След като определим целта си трябва мислено да си набележим пътя за постигането ѝ, от който не бива да се отклоняваме. Мислите на съмнение и страх никога не постигат нищо и не могат да постигнат. Те винаги водят до провал. Целеустремеността, енергията, творческата сила и всички силни мисли изчезват, когато в нас се промъкнат страх и съмнение.

Силата да творим идва от знанието какво можем да сътворим. Съмнението и страхът са големите врагове на знанието и онзи, който ги насърчава, който не ги пресече в зародиш, се препъва на всяка крачка.

Който е победил съмнението и страха, е победил неуспеха. Всяка негова мисъл е съчетана със сила и всички трудности се посрещат храбро и преодоляват мъдро. **Той разумно планира целите си и те разцъфтяват и дават плод.**

Мисълта, съчетана дръзко с целеустременост се превръща в съзидателна сила; който знае това, е готов да се превърне в нещо по-висше и по-силно от същество с оплетени мисли и колебливи чувства. **Човек, който смело хармонизира мислите с целта си, се превръща в съзнателен и интелигентен ковач на собствената си умствена мощ.**

Пета глава: Мисълта като фактор за успеха

Всички постижения, били те материални, интелектуални или духовни, са резултат от конкретно насочени мисли...

Всичко, което постигате или не успявате да постигнете, е пряк резултат от собствените ви мисли. В една справедливо подредена вселена, където загубата на равновесие би означавала пълно разрушение, индивидуалната отговорност трябва да бъде абсолютна.

Вашите слабост и сила, вашите чистота и нечистота са ваши и на никого друго; и могат да бъдат променени само от вас самите. Условията, в които живеете, също са ваши, а не на друг. Вашето страдание и вашето щастие се развиват отвътре и ви принадлежат. Вие сте такива, каквото е мисленето ви.

!!! МНОГО ВАЖНО !!!

По-силните хора не могат да помогнат на по-слабите, освен ако последните не поискат да им се помогне, и дори тогава по-слабият трябва да стане силен със собствени усилия. Той трябва сам да развие онова, на което се възхищава у другите.

Както потисниците, така и потиснатите се допълват в невежеството си и, въпреки привидно да изглежда, че си вредят едни на други, те в действителност вредят на самите себе си. Висшето

знание разкрива действието на закона чрез слабостта на потиснатите и грешно приложената сила на потисника. Висшата любов, виждайки страданието и на двете страни, не осъжда никоя от тях; висшето състрадание обгръща, както потиснатия, така и потисника.

Който е победил слабостта си и се е отърсил от всички егоистични мисли, не е нито потисник, нито потиснат. Той е свободен.

Ние можем да се издигнем, завладяваме и постигаме целите си, като извисим мислите си. Само ако откажем да го направим, оставаме слаби и нещастни.

Преди да успеем да постигнем каквото и да било, трябва да извисим мисълта си над всяко разточителство. За да успеем, не е необходимо да се отърсим от целия си егоизъм, но поне от някаква част от него. Ако преобладаващите ни мисли са на разточителство, ние не можем нито да мислим ясно, нито да планираме методично; не можем да открием и развием скритите си заложби и затова се проваляме във всяко начинание. Когато не сме започнали да контролираме ефикасно мислите си, не сме в състояние да управляваме делата си и да поемаме сериозни отговорности. Не сме способни да действаме независимо и да бъдем самостоятелни. Ограничени сме единствено от мислите, които избираме.

Не може да има напредък или постижения без определени жертви, и нашият светски успех ще бъде пропорционален на степента, с която преодоляваме егоистичните, разточителни мисли и съсредоточаваме ума си, за да развиваме планове си и да засилваме решителността и увереността в себе си. И колкото повече извисяваме мислите си, колкото по-почтени, достойни и идеалистични ставаме, толкова по-голям ще бъде успехът ни и по-благословени и трайни постиженията ни.

* * *

Вселената не е благосклонна към алчните, непочтените и злите, дори ако понякога привидно изглежда да е така; тя **помага на честните, великодушните и добродетелните**.

Всички велики учители през вековете казват това под различна форма. За да го докажем и разберем, трябва постоянно да се стремим да ставаме все по-добродетелни, като извисяваме мислите си.

Интелектуалните постижения са резултат на мисълта, посветена в търсене на знанието или на красивото и истинското в живота и природата. Тези постижения понякога могат да бъдат свързани със суета и амбиция, но те не са резултат от тях - те, естествено, са плод от дългогодишни енергични усилия и чисти, неегоистични мисли.

Духовните постижения са продукт на благочестиви стремежи. Който живее постоянно с благородни и извисени мисли, който има само чисти и неегоистични идеи, ще достигне - със същата сигурност, с която слънцето достига зенита си, а луната става пълна - мъдрост и благороден характер и ще се издигне до позиция на влияние и благоденствие.

* * *

Постиганията, от който и да е вид, са венецът на усилието, диадемата на мисълта. С помощта на правилно насочени мисли, решителност, самоконтрол и добродетелност ние се издигаме; с мързел, липса на самоконтрол и объркана мисъл - потъваме.

Можем да се издигнем до голям успех в света и дори до възвисено духовно състояние, а после да се сгромолясаме в слабост и окаяност, ако позволим на арогантни и егоистични мисли да ни завладеят.

За да запазим победите, постигнати с правилна мисъл, винаги трябва да бъдем бдителни. Мнозина се отпускат, когато помислят, че успехът им е сигурен, и бързо се провалят.

Всички постижения, били те материални, интелектуални или духовни, са резултат от конкретно насочени мисли, управляват се от един и същи закон и по един и същи метод; единствената разлика е в обекта на постигане.

Който иска да постигне малко, трябва да жертва малко; който иска да постигне много, трябва да жертва много; който иска да жъне изобилие, трябва да е готов на огромни жертви.

Шеста глава: Мечти и идеали

Който храни красива мечта и възвишен идеал в сърцето си, един ден ще ги осъществи. Мечтателите ще спасят света. Както видимото се крепи от духовното, така човечеството, при всичките му изпитания, грешки и страдания, се поддържа от красивите мечти на самотните си мечтатели.

Човешкият род не може да забрави своите мечтатели; не може да остави идеалите им да избледнеят и отмрат. Той живее с тях - припознава ги като реалност, която един ден ще види и разбере.

Композитори, скулптори, художници, поети, пророци, мъдrecи - това са творците на идещия свят, архитектите на рая. Светът е красив, благодарение на тях; без тях едва кретащото човечество ще загине.

Който храни красива мечта и възвишен идеал в сърцето си, един ден ще ги осъществи.

Колумб мечтал за други земи и ги е намерил; Коперник си е представял други светове и безкрайна вселена и ги е открил; Буца е получил видение на духовен свят с безупречна красота и съвършен мир и е влязъл в него.

Насърчавайте мечтите си; насърчавайте идеалите си; насърчавайте музиката, която извира от сърцето ви, красотата, която се оформя в ума ви, изяществото, което обгръща най-прекрасните ви мисли, защото от тях ще произтекат всички блажени условия, цялото райско обкръжение; от тях, ако им останете верни, най-накрая ще се изгради светът ви.

Пожелай, и ще получиш; имай стремеж, и ще го осъществиш. Нима трябва най-долните ни желания да бъдат възнаградени в цялата си пълнота, а най-чистите ни стремления да останат лишени от съдържание? Не са такива законите на вселената; това никога няма да стане. „Поискай, и ще ти дадат.“

Имайте възвишени мечти и, каквито са мечтите ви, такива ще станете. Мечтата е обещанието за онова, което ще бъдете един ден; вашият идеал е пророчеството за онова, което един ден ще се осъществи.

Най-големите постижения отначало и за известно време са били мечти. Дъбът спи в желъда; птицата чака в яйцето; във възвишената мечта на душата се заражда ангел.

Мечтите са кълновете на действителността.

* * *

Състоянието на живота ви може да не е благоприятно, но няма да остане такова, ако имате идеал и се стремите да го осъществите. Не е възможно да го имате вътре и да останете без него.

Ето - една млада жена и един млад мъж, и двамата притиснати от бедност и тежък труд; работещи дълги часове в тесен цех; необразовани и без висши качества. Но и двамата мечтаят за по-добри неща; мислят за интелект, изтънченост, елегантност и красота.

Създават в съзнанието си идеалния живот; видението за по-голяма свобода и по-широк кръгзор ги обладава; то не им дава спокойствие и ги тласка към действие, и така те използват свободното си време и средства, колкото и малко да са те, за да развият скритите си сили и заложби. Много скоро умовете им са толкова променени, че цехът вече не може да ги задържи. Той е толкова неадекватен за мисленето им, че отпада от живота им като отесняла дреха и, изправени пред все повече възможности, подхождащи на увеличените им способности, те го напускат завинаги. Години по-късно ги виждаме като зрели хора. Намираме ги, всеки по свой неповторим начин, господари на силите на ума, които им дават огромно влияние и почти несравнима мощ. В ръцете си държат вървите на титанични отговорности; говорят и променят животи; мъже и жени попиват думите им и копират характеристиките им; и, като слънцето, те стават светлия център, около който се въртят безброй съдби. Те са осъществили мечтата на младостта си. Превърнали са се в своите идеали.

* * *

Ти също, млади читателю, ще осъзнаеш, че мечтата - не вялото пожелание - на сърцето ти, била тя порочна или красива, или нещо средно между двете, винаги ще се стреми към онова, което ти, тайно, най-много обичаш. **В ръцете ти ще бъдат дадени точните резултати на собствените ти мисли; ще получиш, каквото си заслужил - нито повече, нито по-малко.**

Какъвто и живот да водиш сега, ти ще затынеш, ще останеш или ще се издигнеш с мислите си, с мечтите си, с идеала си. Ще станеш ограничен като тесногърдото си желание или велик като възвишения си стремеж.

Както красиво го е казал Стантън Къркхам Дейвис:

„Може да водиш бакалски сметки, но в един момент ще излезеш през вратата, която дълго е изглеждала непреодолима бариера пред идеалите ти, и ще се озовеш пред публика - все още с писалката зад ухото и петната от мастило върху пръстите - и там, и тогава, като порой ще се излее вдъхновението ти. Може да пасеш овце, но в един момент ще отидеш в града - недодялан и смаян - и ще попаднеш, с дръзкото напътствие на духа, в работилницата на някой майстор; и след време той ще каже: „Нямам повече на какво да те науча.“ Тогава ти ще станеш майстор, който съвсем доскоро е мечтал за велики неща, докато е пасял овцете. Ще оставиш триона и дъската и ще се заемеш да преобразяваш света.“

Глупавите, невежите и мързеливите виждат само привидния резултат от нещата, а не самите неща; говорят за късмет, съдба и шанс. Когато видят някой да забогатява, казват:

„Какъв късмет извади!“ Като гледат друг да се прочува като велик учен, възкликват:

„Какъв галеник на съдбата!“ А, забелязвайки благотворния характер и влиятелността на трети, отбелязват: „На всяка крачка го съпътства шансът!“

Не виждат изпитанията, неуспехите, борбата, през които доброволно са преминали тези хора, за да натрупат жизнения си опит; не подозират какви жертви са направили, какви дръзки усилия са положили, каква вяра са мобилизирали, за да преодолеят привидно непреодолимото и да осъществят мечтата на сърцето си.

Те не знаят за тъмнината и терзанията; те само виждат светлината и радостта и наричат това „късмет“; не виждат дългия и мъчителен път, а само постигнатата цел, и го наричат „щастлива съдба“; не разбират процеса, а виждат само резултата, и го наричат „шанс“.

Във всяко човешко начинание има усилие и има резултат; и величината на усилието е мерило за резултата. Това не е шанс. Така наречените дарби, сили, материални, интелектуални и духовни заложи са плодове на усилие; те са реализирани мисли, постигнати цели, осъществени мечти.

Мечтата, която величае в ума си, идеалът, на който се прекланяте в сърцето си - с това ще изградите живота си и това ще станете.

Седма глава: Уравновесеност

Колкото по-спокойни ставаме, толкова по-големи са успехът, влиянието, силата ни за добро.

Спокойствието на ума е един от красивите драгоценни камъни на мъдростта. То е резултат от дълги и търпеливи усилия за самоконтрол. Наличието му издава зрялост и нещо повече от обикновено познаване на законите и механизмите на мисълта.

Ние постигаме спокойствие, когато започнем да се осъзнаваме като мисловно развиващи се същества. Когато стигнем до това знание, ние възприемаме всички останали хора като резултат от мислите им и разбираме все по-ясно вътрешните връзки на нещата по закона за причината и следствието. Тогава преставаме да се тюхкаме, да роптаем, да се тревожим и скърбим и оставаме уравновесени, стабилни, спокойни.

Хората, които са спокойни, след като са се научили да се владеят, знаят как да се отнасят и настройват към другите; а тези, другите, на свой ред, почитат духовната сила на спокойните хора и чувстват, че могат да се учат от тях и да разчитат на тях.

Колкото по-спокойни ставаме, толкова по-големи са успехът, влиянието, силата ни за добро.

Дори най-обикновен продавач, например, ще установи, че работата му върви по-добре, когато овладее по-голям самоконтрол и хладнокръвие, защото клиентите винаги предпочитат да търгуват с хора, чийто маниер е приятен и спокоен.

Силните, спокойни хора винаги са обичани и уважавани. Те са като дървета, хвърлящи дебела сянка над жадна земя, или пазеща завет скала в морска буря.

* * *

Кой не обича спокойното сърце, благия, уравновесен живот? Няма значение дали вали или грее слънце, какви промени настъпват при носителите на тези блажени качества, защото те остават добри, приятни и спокойни. **Тази изтънчена черта на характера, която наричаме уравновесеност, е последният урок на нашата култура; това е цветът на живота, плодът на душата.** Тя е скъпоценна като мъдростта и по-желана от златото - да, дори най-чистото злато. Колко жалък изглежда

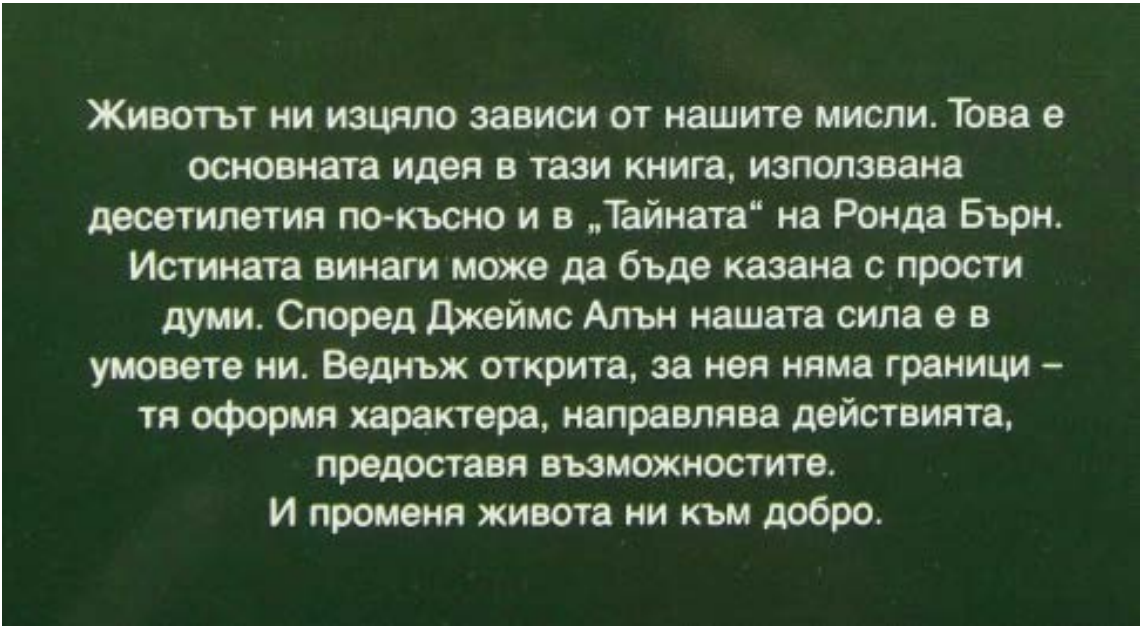
обикновеният ламтеж за пари пред уравновесения живот - живот сред океана на истината, недосегаем за бурите, във вечно спокойствие!

Колко хора познаваме, които вгорчават живота си; развалят всичко, което е приятно и красиво, със сприхавия си нрав; разклащат уравновесеността на характера си и създават лоши чувства! Основателен въпрос е дали огромното мнозинство от хората не развалят живота и не помрачават щастието си с липса на разум и самоконтрол. Колко малко от онези, които срещаме, притежават този вътрешен баланс, тази фина уравновесеност, типична за завършения характер!

Да, човечеството кипи от неконтролиран гняв, бушува от неуправляема скръб, терзае се от тревога и съмнение. **Само истински мъдрите, чийто мисли са контролирани и пречистени, обуздават ветровете и бурите на душата.**

Вие, лутащи се в бурята души, които и да сте, при каквито и условия да живеете, знайте следното:

В океана на живота островите на благоденствието се усмихват и слънчевият бряг на идеала ви ви чака. Дръжте здраво руля на мисълта! В кораба на душата ви Капитанът си почива - той е заспал; събудете го! Самоконтролът е сила; правилната мисъл е власт; спокойствието е мощ. Кажете на сърцето си: „Мълчи! Утихни!“

Животът ни изцяло зависи от нашите мисли. Това е основната идея в тази книга, използвана десетилетия по-късно и в „Тайната“ на Ронда Бърн. Истината винаги може да бъде казана с прости думи. Според Джеймс Алън нашата сила е в умовете ни. Веднъж открита, за нея няма граници – тя оформя характера, направлява действията, предоставя възможностите. И променя живота ни към добро.

Аз [Никола Цветков](#) мога само да допълня следните думи на баба Ванга:

„Внимавай какво си пожелаваш, защото може да не си способен да платиш цената.“